

Недеља четврта по Васкрсу: Раслабљеног

(Јеванђеље по Јовану 5, 1-15)

Благо човеку који се користи својим страдањем знајући да је свако страдање у овом кратком животу допуштено на људе од Бога Човекољубца, ради добра и користи људи! По милости Својој Бог допушта страдање на људе због грехова њихових, по милости а не по правди. Јер кад би било по правди, сваки грех донео би неизбежну смрт, као што и говори апостол: "а грех учињен рађа смрт" (Јак. 1, 15).

Место смрти Бог шаље лек кроз страдање. Страдање је метод Божиј, метод лечења душа од греховне проказе и смрти.

Неразуман само мисли да је страдање зло. Разуман пак зна да страдање није зло, него само објава зла и лечење од зла. Само грех у човеку је право зло, и изван греха нема зла. Све остало што људи обично називају злом није зло, него горко лекарство од зла. Што год је тежи болесник, све му је горчији лек што му лекар пружа. Чак се понекад болеснику учини лек тежи и горчији од саме болести његове. Тако се и прешнику понекад учини страдање теже и горчије од учињеног греха. Но то је само обмана, о како тешка обмана! Нема страдања у свету које би могло бити и приближно тако тешко као што је грех. Сва страдања људи и народа нису ништа друго до обилна лекарства, која вечита Милост (Бог) нуди људима и народима, да би их спасла вечне смрти. Сваки, и најмањи грех донео би неизбежну смрт, да Милост не попусти страдање, ради отрежњења људи од пијанства греховног, ради лечења, које кроз страдање свршује благодатна сила Духа Светог Животворног.

Очигледно је, дакле, да страдања треба подносити са стрпљењем и са надом у Бога; још и више: с благодарношћу Богу и с радошћу, слично цару Давиду који говори: "Колико си ме пута бацао у велике и љуте невоље, и опет ме оставио међу живима и из бездана ме земаљских опет извадио! И ја те хвалим уз псалтир, Боже мој, Радују се уста моја кад певам теби, и душа моја, коју си избавио" (Пс. 71, 20-23).

Данашње јеванђеље нам описује један пример дугогодишњег страдања у страдању једног раслабљеног човека, који је 38 година патио од узетости. Не један дан или месец или годину, већ пуних 38 година овај јадни раслабљени човек је лежао на трему Овчије бање и чекао исцељење свога недуга. Послушамо Свето Јеванђеље: "У оно време изиђе Исус у Јерусалим. У Јерусалиму пак код Овчијех врата има бања, која се зове јеврејски Витезда, и око ње пет покривенијех тријемових, у којима лежаше мноштво болесника, слијепијех, хромијех, сухијех, који чекаху да се залуља вода."

Заиста је морао бити тужан приказ ових јадних људи који су сакупљени лежали покрај воде и чекали да се заталаса вода, јер анђео Господњи силашаше у одређено време у бању и мућаше воду; и који најпrije улажаше пошто се замути вода, оздрављаше, макар каква болест да је на њему". Како чудна и драматична сцена! Пет тримова препуних највећих очајника и страдалника из целог једног народа! Пет стоваришта људскога бола и јада, суза и гноја! Наоколо град препун људских бића што јуре за сластима, што грабе богатство, што се боре за част и власт, што праве комедију и са својим телом и са својом душом; а овде предсмртна агонија, лагано и болно

умирање, и - једна једина тачка у коју су све очи упрте - вода; једно једино исчекивање - анђела; једна једина жеља - здравље. О, каква чудна и жива слика, какво чудно и опипљиво предсказање онога стања у коме се ускорно могу наћи и сви они који у граду око бање расипају свој живот и своје здравље на куповину и гомилање греха!

Није ли ова тамна историја у вези и са нашим временом и са нашим животом? Размислимо добро и преиспитајмо није ли и у наших пет чула, као у пет тримова, згомилано цело стовариште бола и јада, суза и гноја, греха и безаконја, болесних мисли, слепих жеља и страсти, хроничних покушаја, и сухих надања? Нисмо ли и ми изнутра слични болесницима који су лежали у тремовима Овчије бање и чекали да анђел Божиј заталаса воду? Не мучимо ли се и ми у разним болесницама и недужима и тражимо им лека? Размислимо о овоме и признајмо себи истину о нама самим.

Но вратимо се поново на јеванђељску причу: "А ондје бијаше један човек који 38 година биеше болестан. Кад виде Исус овога гдије лежи, и разумије да је већ одавно болестан, рече му: хоћеш ли да будеш здрав? Одговори му болесни: да, Господе; али немам човека да ме спусти у бању кад се замути вода; а док ја дођем други сиће прије мене". Болест од 38 дана учини се људима бесконачном, а како ли тек болест од 38 година! Дужина времена зависи од нашег стања и расположења. Часови среће су крилати, часови муке без крила, а често и без ногу. Узетоме човеку и време изгледа узето; изгледа му да је и време непотично као и он сам. Ако ово време од 38 година боловања у најмању руку утростручимо, добићемо приближно праву дужину тога времена за човека здрава, покретна, запослена, радосна. Једно цело столеће времена здравих људи провео је, дакле, тај узети лежеци на својој постели гурајући време пред собом место да њега гура време. Какво херојско стрпљење код тога човека! Какви надчовечански напори да се докоптура до бање у часу када анђел Божиј усталаса вода! Каква неслаомива нада на оздрављење, и то из данау дан, из године у годину, да - из деценије у деценију! "Хоћеш ли да будеш здрав?", упита га једини пријатељ који се икад наднео над његову постелу за 38 година. "Да, Господе, али човека немам!" Следи имају вође, хроми имају сроднике, сухи имају пријатеље, а ја немам нигде никог у овом пространом свету ко би се смиловао и принео ме к води онда кад вода трентуно бива лековита. Док ја догамижем до воде, догледе већ други бива спуштен у њу и исцељен, и ја с мучком понављам исти напор док дођем натраг до своје постеле. И тако, ево, 38 година!

"Рече му Исус: устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек и узевши одар свој хоћаше". Ево Господа, бољећивијег од сродника, милостивијег од пријатеља, услужнијег од слуге, који једном Својом божанском жељом преокреће тугу и страдање у радост и избављење. Руководи се чистим милосрђем према једном дугогодишњем страдалнику, који је тако много страдао у једној немилогрдној средини, Господ изобилчава немилогрђе не само грађана јерусалимских, него и свих људи свију времена који гледају свога ближињета у мукана и неће ниједним прстом да крену да му помогну. Тешко је свакоме кога су задесиле невоље и искушења и који све то не подноси са благодарношћу. Невоља је Божије лекарство које Бог допушта на људе да се врате на узак пут јеванђељских врлина и тако граде спасење душа својих. Људи често пуне фасе са гор-